

9. Охота В. І. Шляхи підвищення конкурентоспроможності підприємств готельної індустрії // Інвестиції: практика та досвід. 2017. № 5. С. 46–49.

УДК 330.3:336: 338.4

Бреус С.В., д.е.н., доцент,
професор кафедри менеджменту та
публічного адміністрування
Київський національний університет
технологій та дизайну
Григоренко О.О., студент
Київський національний університет
технологій та дизайну

ОСНОВНІ АСПЕКТИ УПРАВЛІННЯ ФІНАНСОВИМ СТАНОМ СУБ'ЄКТА ГОСПОДАРЮВАННЯ

В сучасних умовах розвитку економіки України, в умовах ризику та невизначеності діяльність суб'єктів господарювання є предметом уваги широкого кола учасників ринкових відносин, які зацікавлені в результаті їх функціонування, тому актуальності набуває раціональна оцінка та управління фінансовим станом для підвищення ефективності діяльності підприємств.

Аналіз фінансового стану суб'єктів господарювання дає можливість досягти об'єктивної оцінки фінансової стійкості, на основі якої можливо своєчасно розрахувати ефективність використання фінансових ресурсів, визначити основні моменти реабілітації, а також визначити ймовірність банкрутства. Основною метою проведення аналізу фінансового стану є підвищення ефективності діяльності суб'єктів господарювання шляхом активації резервів та підвищення обсягів фінансових ресурсів. Складові фінансового стану наведено на рис. 1. З метою вивчення ефективності використання фінансових ресурсів, аналізом фінансового стану займаються директора, керівники структурних підрозділів підприємства, власники бізнесу, інвестори, банки, постачальники, податкові інспекції тощо.

У фінансовому аналізі існують різноманітні методики, що дозволяють оцінити поточний фінансовий стан підприємства і дати прогноз його розвитку. В цілому управління фінансовим станом здійснюється на основі складання прогнозних значень майбутніх показників.

Залежно від виду використовуваної моделі управління фінансовим основні методи прогнозування поділяють на такі групи [2, с. 373]:

1. Експертних оцінок – передбачають багатоступеневе опитування експертів по спеціальних схемах і обробку отриманих результатів за

допомогою інструментарію економічної статистики.

2. Детерміновані – припускають наявність функціональних або жорстко детермінованих зв'язків, кожному значенню факторної ознаки відповідає цілком визначене не випадкове значення результативної ознаки.

3. Стохастичні – припускають імовірнісний характер прогнозу та самого зв'язку між досліджуваними показниками. Ці методи займають провідне місце з позиції формалізованого прогнозування й істотно варіюються за ознакою складності алгоритмів, що використовуються [3, с. 49].

Зважаючи на вищевикладене, слід констатувати, що управління фінансовим станом суб'єкта господарювання є системним процесом, враховує динаміку процесів, що досліджуються у взаємозв'язку та можливі (майбутні) зміни основних його фінансово-економічних показників на основі закономірностей розвитку економічної ситуації в країні, регіоні, секторі промисловості, підприємстві тощо.

Загалом розробка заходів підвищення ефективності управління фінансовим станом суб'єкта господарювання збільшить обсягів виробництва та реалізації продукції, підвищить рівень адаптованості менеджерів до реалій ринку, сприятиме зниженню ймовірності банкрутства та підвищенню рівня його конкурентоспроможності й, у перспективі, сприятиме забезпеченню економічної безпеки держави та національної безпеки загалом [4].

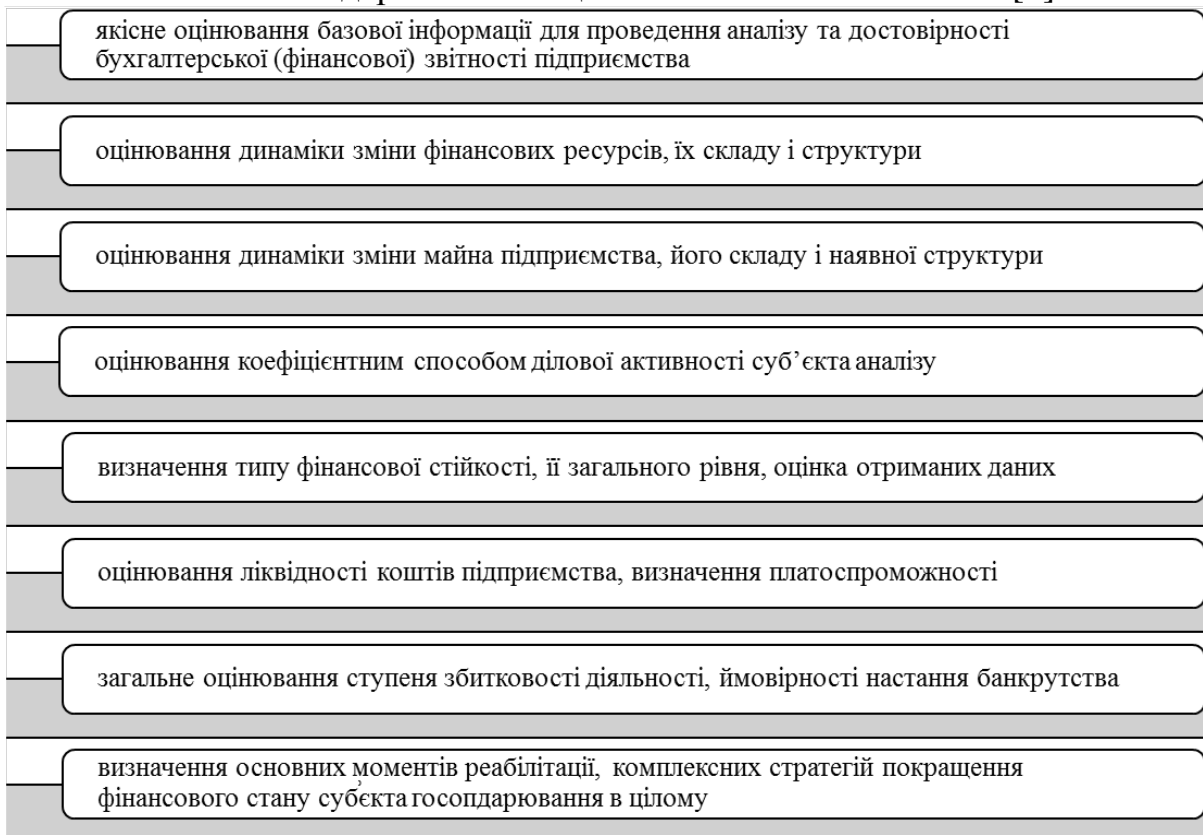

Рис. 1. Складові фінансового стану суб'єкта господарювання

Джерело *. [1, с. 8].

Література

1. Пилипенко І. Національна система аудиту: проблеми становлення і розвитку. *Бухгалтерський облік і аудит*. 2007. № 3. С. 5-12.
2. Берднікова Л. Ф., Портнова Е. С. Фінансовий стан організації: поняття та чинники, що на нього впливають. *Молодий вчений*. 2016. №17. С. 372-374.
3. Дороніна Ф. Х. Показники оцінки фінансового стану організації та їх взаємозв'язок. *Економіка і економічні науки*. 2017. №2. Т.1. С. 47-50.
4. Бреус С. В., Осетрова Ю.Г. Фінансовий стан вітчизняних суб'єктів господарювання у сучасних умовах та основні напрями підвищення його ефективності. *Економіка та суспільство*. 2017. № 11. С. 61-65. URL: http://economyandsociety.in.ua/journal/11_ukr/11_2017.pdf (дата звернення: 21.04.2021).

УДК 351.82

Бондаренко С. М., к.е.н., доцент
Київський національний університет
технологій та дизайну

ВИКОРИСТАННЯ МОДЕЛІ САФ 2020 В УПРАВЛІННІ ЯКІСТЮ В ОРГАНІЗАЦІЇ ПУБЛІЧНОГО СЕКТОРА

У сучасному глобалізованому світі самооцінка організацій публічного сектора за загально визнаною моделлю ділової досконалості САФ є дієвими інструментами для вдосконалення їх діяльності та підвищення якості надання адміністративних послуг. Методологічні та методичні підходи до управління якістю та діловою досконалістю організацій висвітлено у джерелах [1-4].

Удосконалення діяльності органів державної влади та місцевого самоврядування має ґрунтуватися на результатах періодичного аудиту їх роботи з ініціативи самої організації. Він має назву самооцінки і представляє собою порівняння діяльності та результатів роботи з деякою моделлю, що взята за еталон. У публічному секторі це модель САФ. Цілі проведення самооцінки організації за моделлю САФ 2020: надати рекомендації, що базуються на самооцінці, направлені на поліпшення діяльності організації; порівняти фактичні і планові показники для аналізу причин та коригування дій; визначити сфери діяльності, що потребують поліпшення; порівняти результати роботи різних підрозділів; скоординувати зусилля по поліпшенню діяльності в різних підрозділах органу державної влади.

Переваги проведення самооцінки діяльності організації за моделлю САФ 2020: визначає відповідність певної організації ідеальній організації, якою її бачать на сьогоднішній день в Європі та у світі; дозволяє